

Gökyüzündeki E

Efe, sabah erkenden gözlerini açtı. Hemen kahvaltıya başladı. Efe ekmeğe erik reçeli sürdü, yedi. Elma suyunu içti yüzü gülümsedi. “Ne güzel bir sabah!” dedi. Sonra birden yüzü düştü. Son elma suyunu az önce içmişti ve evde elma kalmamıştı. “Hemen elma toplamaya ormana gitmeliyim.” dedi. Bahçede eşiği Ege onu bekliyordu. “Ege, ormana gidelim. Elmalar bizi bekler!” dedi.

Ormana girdiler. Ağaçların arasında elma toplamaya başladılar. Tam o anda gür bir ses duyuldu: “Eeeeeee!” Dev bir ejderha tam karşılarındaydı. Efe ve Ege korktu, kaçmaya başladı. Ama gökyüzünde bir şey belirdi; dumanlardan kocaman bir E harfi yükseliyordu. Efe durdu, “Ege, bak! Havada E harfil!” dedi. Ejderha peşlerinden de gelmiyordu. “Hadi Ege geri dönelim. Bu ejderha bize bir şey anlatmak istiyor olmalı.” dedi. Eşiği pek gelmek istemese de onunla gitti. Birlikte geri döndüler. Ejderha gülümsedi: “Ben kötü değilim, E harfini yeni öğrendim. Sizinle tanışmak için buradayım!” dedi. Derin bir nefes aldı, gökyüzüne tekrardan E harfi ve bir elma çizdi. Efe ve eşiği çok şaşırdı, gülümsedi. Tanışıp arkadaş oldular. Ejderha son bir hamleyle gökyüzüne isimlerini yazdı: Efe, Ege, Ejderha. Bizim oyuncu ejderha E harfini iyi öğrenmiş olmalıydı. Sürekli yazıp duruyordu. O gün birlikte ormanda oyun oynadılar. Gökyüzüne “E” harfi ile başlayan kelimeleri yazdılar. Elma toplayıp, eğlenceli bir gün geçirdiler.

Nisagül Demir Çalışkan

